

DE MEESTERDUPLICATOR

BONK BONK BONK.

Op het moment dat zijn huisbazin, genaamd Krista Kuukleever, de kamer binnenkomt trekt hij nog juist op tijd zijn onderbroek omhoog. Het is op dat moment half zeven. Hij loopt paars aan en schreeuwt om zijn moeder. “Je moeder kun je vandaag op je buik schrijven, Simon”, sist Kuukleever. Hoe waar dit is, blijkt even later als Simon, die GeenAchternaam heet, zijn vader achter Kuukleever vandaan ziet kruipen met een muilkorf om. Als het eindelijk negen uur is en de drie een twee uur lange pijnlijke stilte hebben overleefd, schreeuwt Kuukleever: “Géééééf ácht!” Meneer GeenAchternaam steekt zijn rechterhand in de lucht en mummelt zoiets als: “Hhmml Kmuklmvrrr!” Daarop staat Simon, wiens onderbroek nog steeds op half zeven hangt, op en geeft zijn toch al in een vernederende positie liggende vader een ferme tik op zijn achterwerk. Mevrouw Kuukleever maakt nu de muilkorf van zijn vader los en huppelt, al “Let it be” krijsend, de deur uit. Simons vader, na te zijn opgekrabbeld, richt zich tot zijn zoon, legt een arm om zijn schouder en spreekt: “Zo jongen, ik hoop dat je er wat van geleerd hebt.”

“Nee, dank je”

De zogenaamde vader pakt hierop zijn muilkorf op en loopt richting de deur. Dat wil zeggen: hij vertrekt. Maar niet ongezien. In de hoek van de kamer staat namaaklijk de meesterduplicator Roy Duplofsky! “Oh, nee!”, roepen vader en zoon tegelijkertijd. Wetend dat Roy daar al de hele tijd moet hebben gestaan en dat alles wat zojuist gebeurd is zich zal herhalen. “Oh, nee!”, grapt Roy, waarop GeenAchternaam zijn onderbroek noodgedwongen op half zeven trekt. “Niet doen!” gilt de ook zo genaamde vader, maar het is al te laat. De deur zwiept open en Kuukleever komt binnen. “Waar zijn de rastafaries als je ze nodig hebt?” Hierop begint een reggae-band te spelen terwijl Roy Duplofsky vertwijfeld in een soort notitieboekje begint te bladeren. Binnen twee seconden heeft hij zich hersteld en schreeuwt Simon: “Mamaaaaa!” Duplofsky is verdwenen, en ook de reggaeband is weg. Zo verloopt alles voor een tweede keer en zegt vader GeenAchternaam tegen zijn zoon: “Zo jongen, ik hoop dat je er wat van geleerd hebt.”

“Nee...”

Op dat moment stapt Duplofsky al weer binnen en de hele situatie herhaalt zich, nu totdat Kuukleever “Let it be” krijst en wil weglopen. Nu zou men verwachten dat de befaamde, welbespraakte (dat wil zeggen, in zoverre welbespraakt als zijn slachtoffers welbespraakt zijn) meesterduplicator Roy Duplofsky binnen zou vallen. Wat er op dit moment echter gebeurd is onbeschrijflijk: ...

Niet veel later, gebeurt er zo mogelijk iets nog ongelofelijkers, zij het dat het dit keer wel te beschrijven valt. De deur slaat met een klap open tegen de zijwand en naar binnen vallen Roy Duplofsky, zijn vader (die Roy (“Yesterday” krijsend) bij zijn linkeroor vasthoudt) en...zijn vader! (Die Roy (“Yesterday” krijsend) bij zijn rechteroor vasthoudt) Beide vaders Duplofsky EN meneer GeenAchternaam EN Simon EN Kuukleever grijpen nu Roy bij zijn tien schouders, die zijn vaders voor het gemak geduplicateerd hebben, en briesen hem in zijn gezicht: “Zo jongen, ik hoop dat je er wat van geleerd hebt.”

“NEE!”,

schreeuwt Roy en hij dupliceert in één klap de gehele scène. Met kamer en al. En in beide kamers begint weer een reggaeband te spelen. De ene band speelt een reggaeversie van “Let It Be” en de ander een reggaeversie van, je raadt het al, “Let It Be”. Ja ja, Roy Duplofsky is niet zomaar een meesterduplicator. In beide kamers wordt enthousiast geapplaudisseerd voor het succes van Roy. De twee Kuukleveren zijn zó goedgestemd (nog beter dan de reggaebands) dat ze uit volle borst verklaren dat ze van nu af aan Krista genoemd mogen worden. “Maar...”, gaan ze in koor verder terwijl ze ondertussen van kamer wisselen, “dat geldt alleen voor de schrijvers van dit verhaal.” En als bij toverslag stappen op dat moment de schrijvers van dit verhaal de kamers in, manen de reggaebands tot stilte en scanderen: “Krista, Krista, Krista!”. De donkerharige van de twee haalt nu een pen uit de borstzak van zijn bruine tweedjasje en maakt een paar onbestemde gebaren in de lucht. Plots zijn er nu vijf Roy Duplofsky’s en de reggaebands zijn verdwenen. De eerste vier Duplofsky’s staan verdwaasd naar hun eigen en elkaars lijf te staren. De vijfde echter, die wel wat weg heeft van de donkerharige schrijver van dit verhaal, kijkt om zich heen en dupliceert de tweede schrijver van dit verhaal, de minder knappe als het ware. Dit wordt in dezelfde seconde weer ongedaan gemaakt door een beweging met de pen van de andere schrijver, die daarmee ook meteen de vijfde Duplofsky wegtovert.

De andere schrijver ondertussen heeft zijn helft van de kamer, ze hebben er weer één kamer van geschreven en het is er nu erg druk (ga maar na: vier keer Roy Duplofsky, twee Krista’s Kuukleveer, vier vaders Duplofsky, twee keer Simon en zijn vader en de Bubbelebim), gevuld met rode balletjes die vreemd geuren. Een eigenaardige wierooklucht verspreidt zich door de kamer. En dat niet alleen, de balletjes spreken ook. Een prachtige, elfachtige taal die Vader Duplofsky (allevier trouwens) wel zou kunnen verstaan als er niet zoveel balletjes waren en ze niet allemaal door elkaar zouden praten. Toen Roy nog een Roy’tje was (u had het moeten zien, prachtig werkelijk), en zijn duplicatiekwaliteiten nog niet zo ontwikkeld, had hij zijn vader eens naar de hemel gedupliceerd en hem pas na een jaar terug gekregen. Zijn vader heeft daar onder een pseudoniem nog een zeer dik boek over geschreven. Dat eindigt zo:

Die avond speelden de twee reggaebands de sterren van de hemel tot er bijna geen sterren meer over waren. Nadat ik ze een cocktail had aangeboden die ze gretig in hun zongebruinde kelen goten gaven ze me de kans om ze te vertellen dat het zo echt niet langer kon. Ze stemden hiermee in en hun instrumenten. (Ik had op dat moment nog geen idee van het bestaan van Krista Kuukleveer. Laat staan van haar goedgestemdheid op momenten dat mijn zoon een goedgeslaagde duplicatie teweegbrengt. Niet zo’n belachelijke duplicatie waarmee hij mij nu bijna een jaar geleden naar deze klotehemel vermenigvuldigde.) Ik raadde ze aan om een reggaeversie van ‘They’re gonna put me in the movies’ te spelen. Na de eerste aanslag werd al meteen duidelijk dat ik een ster was in het aanraden van covers en op het moment dat ze “They’re gonna make a big star out of me” zongen verdween de grond onder mijn voeten en viel ik langzaam richting aarde. Dat moet één van de gelukkigste momenten van mijn leven zijn geweest. Er verscheen een grote hoeveelheid licht rondom mij en ik hoorde mooie vrouwenstemmen zingen. (Eindelijk eens een keer niet die belachelijke reggaebands. Wat die daar in de hemel deden?! Geen idee.) Niet veel later kwamen er ook nog eens prachtige vrouwen naast mij vallen. Ik vertelde ze dat ik schoenmaker van beroep was en dat één van de Bubbelebim, die blondharige relaxte, zijn schoenen wel eens bij mij had laten maken. Dit sprak de welgevormde vrouwen duidelijk aan en ze lieten me één voor één hun wapperende witte

lakens van hun goddelijke lichamen verwijderen. Ik kreeg hiervan zo'n harde penis dat de nu naakte godinnen wild werden van opwinding en als wilde beesten mijn kleren uit wilden trekken. Ik kalmeerde ze en zij dat ze één voor één één kledingstuk van mij mochten wegnemen en dat degene die het laatste kledingstuk wegnam mocht beginnen met mij te pijpen. Ik vertelde de mooiste van de vijf dat ze mocht beginnen, wetend dat ik zes kledingstukken aanhad en dat zij dan het laatste uit zou trekken. Toen ze uiteindelijk mijn onderbroek naar beneden trok was mijn penis stijf als nooit te voren en ze begon me wellustig te pijpen. De andere vrouwen vingerden zich vallend om mij heen. Al snel hield de knapste van het stel het niet meer en draaide zich naar mij om, haar billen welwillend uit elkaar trekkend.

BONK BONK BONK.

Snel verstopt Simon het boek van zijn vader onder zijn matras en hijst zijn onderbroek nog net op tijd omhoog. De deur vliegt open tegen de zijwand en zijn huisbazin komt binnen stappen. "Mamaaaaa!" schreeuwt Simon terwijl hij paars aanloopt. "Je moeder kun je vandaag op je buik schrijven Simon", sist Krista. Hoe waar dit is, blijkt even later als Simon, die GeenAchternaam heet, zijn vader achter Krista vandaan ziet kruipen met een muilkorf om.